

A home office első irányítói tapasztalatai, javaslatok

Kedves Kollégák!

Néhány nap telt el, mióta távmunkában dolgozunk. Mivel úgy tűnik, hogy hosszabb periódusra kell berendezkednünk, ezért közepes vagy nagyobb szervezet vezetőjeként talán érdemes megtennünk az első összegzéseket, mit is tapasztaltunk eddig ebben a működési formában.

1. Egyrészt rettenetesen könnyű elveszni a napban. Mivel van, de még sincs kötött munkarend, ami eddig indult azzal, hogy el kell érjem a megszokott buszt ahhoz, hogy beérjek, így már a nap indítása is egészen máshogy alakul. Ráadásul nem munkahelyi öltözők van rajtam, hanem házi ruha, szóval a megszokott készülődési, öltözködési, közlekedési rutinok borulnak.
2. Éppen ezért tartom nagyon jó és dicséretes megoldásnak azt, amit vezető társaim kialakítottak, hogy osztálykeretben van egy indító reggeli megbeszélés, amire mindenkinek be kell jelentkeznie. Egyre ügyesebben használunk olyan alkalmazást, ami segít, lehetővé teszi a konferencia-beszélgetést, még látjuk is egymást, de a hagyományosabb módszerek is tökéletesen megfelelnek.
3. Úgy vettem észre, hogy ebben a működési formában komoly mértékben megnövekedett az információs igény és a kommunikációra fordítandó idő. Ennek oka, hogy félóránként nem lehet osztálybeszélgetést összeszervezni, mert ez már gátolná a munkát. Viszont ha már csak két kollégával is van egyeztetnivalóm, akkor ezzel a két kollégával külön-külön tudom ezt megtenni, ez bizony nagyon fárasztó és újszerű leterheltséget jelent, ráadásul a megbeszélteket vissza is kell még csatolni, szóval tény a megnövekedés.
4. Többször kell visszatérni egyes dolgokra. Ez is abból fakad, hogy ha többfelé kényszerülünk az egyeztetésre, akkor az egyeztetés eredményét is meg kell osztani, tehát újabb köröket kell futnunk.
5. Úgy látom, ezzel a folyamatos egyeztetéssel mindenki szenved, nagyon nehéz elviselni a munka állandó megszakítását, ami a kiadott feladatok teljesítésének rovására megy. Eddig ugyanis a feladataink határidős befejezésére voltunk szocializálva, és ezt mindnyájan felelősen be is tartottuk. Ebből nem is lenne jó visszalépnünk. De ez az új munkakörnyezet és munkaszervezés még nem mutatja meg, hogy mire mennyi időt kell hagyni ahhoz, hogy a feladat teljesüljön – azt is figyelembe véve, hogy közben mennyi idő megy el az egyeztetésekre.
6. Azt tapasztalom, hogy rengeteget telefonálok. Gondolom, Ti is ezt teszitek, de a munkatársak sem tudnak másképpen dolgozni. A telefon egyszerűen nem tud kiesni a kezemből. A hívások egy részében éppen én keresem a kollégáimat, de úgy érzem, hogy ezt muszáj megtenni. A tartós és egymást követő telefonálás nagyon fárasztó, én legalábbis ezt érzékelem. A személyes beszélgetésben megannyi információt közlünk testbeszédünkkel is. Alátámasztót, megerősítőt, értelmezőt. Mindez a telefonon nem jön át. Emiatt nincs mese, sokkal jobban, érzékenyebben kell, hogy figyeljünk egymásra, a pontos megértésre, az információk pontos átvételére.
7. Egyikünk sem a megszokott rutinok mentén dolgozik. A nehézségek közepette sajátos, új impulzusok érnek bennünket. Az új helyzetre szinte önkéntelenül is új ötletekkel reagálunk, ami nagyon jó egyfelől, mert értelmezetté és a helyzethez igazítottá teszi tevékenységünket, de másfelől szintén nagyon fárasztó, mert aki az ötleteket szereti megvalósítani, az rögtön többlet feladatot terhel önmagára, sőt munkatársaira is.

Összegezve a helyzetet: pörgünk, ezt érzékelem, de ez a pörgés egy idő után hátrányos és gátló lesz.

Mit lehet a negatív hatások ellen tenni?

1. Úgy gondolom, hogy pontosabb és lehatároltabb felelősség kiosztására van szükség a korábbiakhoz képest. Minden feladatnak egy felelőse legyen, megerősített jogkörrel!
2. Ha valaki valamiért felelős, akkor abban az ügyben nagyobb szabadságot kell, hogy kapjon. Ne kelljen részletekbe menő egyeztetési köröket futnunk. Természetesen a fő csapásirányok a vezetői döntések mentén alakulnak, tehát senki nem tévedhet el, de a részletek már a felelős kompetenciája mentén kell, hogy eldőljenek, és ehhez, mármint a döntésekhez legyen is a felelősnek joga! Kerüljük a fölös egymástól kérdezéseket, a jóváhagyásra várásokat.
3. Nagyon határozottan és keményen be kell tartani a munkaidőt. Ha 8-tól 16.30-ig vagyunk, akkor azt. Miért is? Azért, mert úgy látom, hogy magam is azonnal elkezdtem csúszni a 0-24 órás üzemmód felé. Egész nap lesem a leveleimet, bármikor készen álljak egy SOS üzenet, feladat fogadására. De ez nem tartható hosszú távon. Kell, hogy tudjam, hogy mikortól nem fogok kapni levelet. Mikortól érhetek a „munkából haza”. Vagy ha kapok is levelet, elég legyen másnap munkaidőben válaszolnom rá.
4. A munkaidőn belül ki kell alakítani az ebédidőt. Ez szerencsés, ha egységes a munkatársaink körében, és ugyanakkor hosszabb a megszokottól. Azért, mert az ebédet nemcsak elfogyasztani kell, de el is kell készíteni.
5. Be kell vezetnünk az óránkénti pihenődőt. Ezt fontosnak tartom. Ha eddig nem is, de most tutira számítógépes munkaállomás kezelőként dolgozunk, azaz kötelező is az óránkénti felállás és a géptől történő eltávolodás. Ezt a frissítést határozottan be kellene tartanunk. Fáradt katonákkal nem lehet csatát nyerni. Nagyon kell vigyáznunk munkatársainkra!
6. Működünk higgadtan. Kényszert érzünk az azonnali, gyors cselekvésekre, merthogy a helyzet is nagyon gyorsan változik. Utóbbi igaz, de tény, ha valahova nagyon sietünk, akkor lassan kell járnunk ahhoz, hogy oda is érjünk. A rohanás hibázáshoz vezet, nem csak „nem érünk oda”, de újabb nehézségeket generálunk. Ez nagyon fontos szabály, próbáljunk higgadtan maradni és ezt sugározni munkatársaink felé.
7. Sokat jelezzük vissza a kollégáknak, egymásnak, hogy milyen jó együtt dolgozni. Dicsérjük az eredményeket, és segítőleg jelezzük a nehézségeket.

Kedves Kollégák!

Én ezeket a tapasztalatokat szereztem, és ezekre a válaszokra jutottam. Javasolni tudom, hogy a jelzett szempontokat figyelembe véve szervezzétek a magatok és az általatok irányított szervezet munkáját, működését és a humánerőforrásaink, energiáink védelmét. Ez lehet a garanciája a hosszabb távú, magas színvonalú munkavégzésnek.

A helyzetet természetesen szükség szerint ismét értékelhetjük, de addig is bízom abban, ha ezekkel a szempontokkal szervezzük életünket, akkor sikeresek leszünk. Gyűjtsétek Ti is a vezetői tapasztalatokat, ha megírtátok nekünk ezeket, akkor azt is megosztjuk!

Fehér Miklós